

Rekord-Magasinet

Eje Lindström

med bild från hemkomsten efter
landslagets seger vid ishockey-VM i
Moskva 1957.

Foto: Bo Östman

Innehåll i detta nummer:

- Sid. 2 Diverse
- Sid. 3 Kaféträff i Kramfors
- Bok om KB 65's ishockey genom tiderna
- Sid. 4-6 Eje Lindström, ishockeyprofil i Timrå
- Sid. 7 ST-pokalens vinnare genom tiderna
- Sid. 8-9 Hans "Kruska" Nordén - Mr Bandy i Härnösand
- Sid. 10-11 Arne Åhman, guldmedaljör från Nordingrå
- Sid. 12-13 Fotbollsfamiljen Forsberg i GIF Sundsvall
- Sid. 14 Sandslåns SK - bandyförningen som försvann
- Sid. 15 Hasse Bodén - Älgarnas meste ishockeyspelare
- Sid. 16 Bröderna Pahlin - en skidfamilj
- Sid. 17-18 Sällskapets årsmöte 2013 - möteshandlingar
- Sid. 19-20 Fakta om Sällskapet och annonser

Sällskapets årsmöte 2013

Sällskapets medlemmar hälsas välkomna till årsmötet onsdagen den 13 mars 2013 i Sundsvall. Läs mer om detta på sidorna 18 och 19.

Även övriga intresserade av idrottshistoria är välkomna!

Du har väl inte glömt att betala din medlemsavgift?!

Personligt idrottsminne

Ångermanlands landsskapslag juli 1958

Stående fr v: Kjell Jonsson, Älgarna, Åke Agrell och Gunnar Anfeldt, Sollefteå, Östen Persson och Sten Wester, Älgarna samt Sten Briis, Sollefteå.

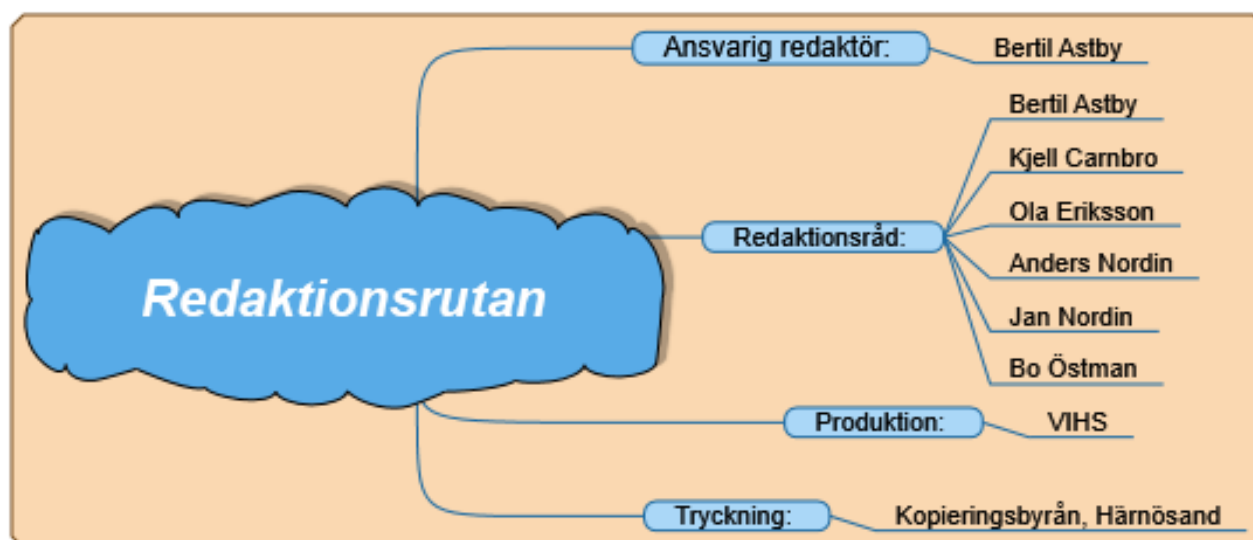
Knästående fr v: Bertil Astby, Älgarna, Sven Kassman, Husum, Karl-Hugo Jonsson och Arne Söderström, Älgarna samt Lage Wiklund, Friska Viljor.

Här är ett personligt idrottsminne. Det vore roligt om vi på redaktionen kunde få bilder och berättelser från olika håll och gärna personliga minnen. Det gör tidningen mer levande, tror vi.

Denna bild visar Ångermanlands landskapslag i fotboll vid en match mot Jämtlands landskapslag i Sollefteå i juli 1959. Jag var då 16 år, och fick denna chans att spela med de bästa spelarna i Ångermanland 10-15 år äldre än jag. Härligt!

Vi blev totalt utspelade i första halvlek och Jämtland ledde i pausen med 0-3. Sedan vände det ordentligt och när matchen var slut hade Ångermanland vunnit med 4-3.

Bertil Astby

Kaféträff i Kramfors

I bitande vinterkyla tog sig ett 20-tal intresserade till Ådalshallen i Kramfors för årets första idrottskafé.

Efter att **Leif Thunman** presenterat Sällskapet och vad som är aktuellt där redovisade **Hans Bylund** vad som är på gång inom idrottsidan i kommunen. Flera ungdomar har visat framfötterna på idrottsarenan, men störst är att kommunen kommer att rusta upp idrottsplatsen i Kramfors till en beräknad kostnad av 25 miljoner.

Kvällens huvudnummer var **Väjaloppet** på skidor. **Leif Hiller** hade försett sig med en diger dokumentation i form av pärmar och berättade loppets historia. Det egentliga Väjaloppet hade premiär 1962, men redan 1931 ordnade klubben, Väija-Dynäs IK, ett nationellt lopp som är en föregångare till det större Väjaloppet.

Premiärloppet, 1962, över 5 x 2,5 kilometer i elljus vanns av Sture Grahn inför 600 åskådare. Redan 1964 satsade man på internationell elit som t.ex. Eero Mäntyranta, Harald Grönningen och Magnar Lundemo. Mäntyranta vann. 1966, när arrangörsklubben fyllde 40 år, inbjöds alla gamla skidkungar i Sverige till loppet. Kungar som fanns på plats var bl.a. Sven Utterström, Särna Hedlund, Elis Wiklund, John Lindgren, Lars Theodor Jonsson, Mora-Nisse och Sixten Jernberg. Detta år utsågs tävlingen till Nordens bästa elljuslopp. Loppet, som hade stort internationellt inslag, vanns av Germund Eggen inför 2.000 åskådare.

1968 gjorde damerna debut i ett ”uppvissningslopp”, som vanns av Toini Gustavsson. 1972 var året med det bästa startfältet, flera OS-medaljörer. En rekordpublik på 2.600 fick se en ung Oddvar Brå sopa hem segern. 1978 var det TV-sändning från tävlingarna och allmän flaggdag i Väja. 1979/80 fanns loppet med i den

internationella skidkalendern, som ett av fem lopp i Sverige.

1982 blev loppet ett VM-test. Året därpå kördes det 20:e och sista loppet, även det med Oddvar Brå som segrare.

Varför las loppet ner? Jo världscuptävlingar kom in i den internationella skidkalendern och det var svårt att hitta något bra datum för tävlingen.

Hur kunde loppet, allmänt känt som VM i elljus, bli så stort med flera svenska och internationella stjärnor? Stor förtjänst har Antero Pokosta och hans medhjälpare som for runt i främst Norden på tävlingar och raggade deltagare. Andra faktorer var ett stort prisbord, väl mottagande och inkvartering i familjer, kanske även ersättningsarnas storlek.

Efter fikapaus och studier av det rika materialet kring Väjaloppet tog **Ulf Nyberg** över scenen och berättade om sin **jakt på gamla föreningar i kommunen**. Ulf intervjuar och samlar på sig annat material kring föreningar från förr och påtalade vikten av att någon tar hand om historien och allt arbete som föreningsmänniskorna i de gamla föreningarna har utfört. Det är ett stort arbete Ulf har påbörjat och vädjade om hjälp i sitt dokumenterande.

Den idrottshistoriska kvällen avslutades med att Bertil Wiklund, Ulf Nyberg och Håcan Mellander uppdrogs att, i samråd med fler idrottshistorieintresserade, planera nästa kaféträff.

Leif Thunman

”KB 65-hockeyn genom tiderna”- en ny bok

Anders Nordin, mer känd som ”Myggan”, finns med i denna tidnings redaktionsråd.

Nu har han även blivit författare till en bok, ”KB 65-hockeyn genom tiderna”.

Boken, som är 96 sidor, omfattar KB 65:s ishockey från startåret 1955/56 t o m säsongen 2009/10. Den har kommit till med hjälp av redaktionen

Thore Olsson, Mikael Fränckel, Peter Byström samt IVK:s Digitaliseringsgrupp i Örnsköldsvik, vilka tagit fram boken som ett EU-projekt.

Boken innehåller inte enbart ovan nämnda säsong-för-säsong-genomgång utan även en uppräknning av de landslagsspelare som fostrats i Köpmanholmen och Bjästa – d v s Åke Nordström, Ångermanlands förste landslagsman i ishockey, Björn Palmquist, Anders Hagström, Fredrik Andersson, Michael Hjälms, Tommy Själins och Ulf ”Nubben” Norberg.

Vidare hittar man här en sammanställning av KB:s tränare och lagledare genom årens lopp. Här handlar det om namn som Albin Byström, Knut Andersson, Jerry Lundström, George Börjesson, ”Kanka” Persson, Tore Öhman, Anders ”Ante” Nordin, Ulf Thors, Ulf Ullsten, Ulf ”Nubben” Norberg, Per Forsberg och Mattias Karlin.

KB 65 blev en realitet när Bjästa IF och Köpmanholmens IF slog ihop sina påsar år 1965.

Idag har KB samarbete med Övik Hockey, A-laget håller till i div. 1.

Summa summarum en riktigt trevlig bok, med mycket fakta och mycket nostalgi. Precis som det ska vara.

Jan Nordin

Eje Lindström valde fel landslag?

Eje Lindström, världsmästaren i ishockey från 1957 i Moskva, fick nyligen en vepa med sin bild hissad i Eon Arena i Timrå. Den finns bredvid [barndomskompisen](#) "Lilla-Strimma" Svedbergs från i höstas.

- Men jag spelade aldrig i Timrå. Det var Wifsta/Östrand på min tid, men när jag kom tillbaka som tränare 1970 hade namnet på klubben ändrats.

Eje Lindström gjorde en blyxtkarriär som ishockeyspelare, men han kunde lika gärna ha blivit ett minst stort namn i fotboll. Kanske valde han fel.

- Jag hade varit på flera fotbollsläger och fanns med i ett utvecklingslag med bland andra Agne Simonsson och Reine Börjesson.

- Som 19-åring blev jag uttagen till en u-landskamp mot Rumänien och samtidigt i A-landslaget i ishockey mot Tjeckoslovakien. I ett ungdomsprogram i radion frågade Arne Weise vad jag skulle välja och då sa jag lite oförsiktigt att jag föredrog att spela i ett A-landslag.

- Sedan hörde jag aldrig ett pip från landslagsledningen... Och landskampen blev dessutom inställd efter den ryska inmarschen i Ungern!

En dotterson har gjort den här tavlan av Eje Lindström från en bild från hans debut i juniorlandslaget. En bit av bilden i vänstra nedre hörnet.

Men landslagets lagledare Putte Kock var flera gånger i Timrå och försökte locka mig till AIK. "Nalle" Halldén uppvaktade för IFK Norrköping och Eric Persson för Malmö FF...

- Och jag var på väg till Djurgården 1958, men lägenheten man erbjöd var en etta med gasspis. Då for jag hem! Och fortsatte spela fotboll för Wifsta/Östrand som året därpå gick upp i tvåan, steget under allsvenskan på den tiden.

Sifhälla hade ett lag i division två när Eje Lindström bodde i Värmland. Han hoppade in i ett par matcher då det var flera spelare borta på grund av skador. Därför hann han spela mot Gunnar Nordahl som just hade kommit hem från Milan och var spelande tränare i Karlstad.

Bara ishockey var aktuellt

Men ishockey blev förstås huvudgrenen. Och det var aldrig tal om bandy eller andra vintersporter.

- Bert-Ola Nordlander och jag tillbringade som små åtskilliga timmar på fjärden och åkte skridskor. Efteråt är man förvånad över att föräldrarna lät oss hålla på så. Det var ju inte ofarligt.

Det fanns inga pojklag i början av 50-talet, men precis som på många andra håll bildade man själva lag i olika områden och spelade mot varandra.

- Vi hade ett lag och i Skönvik fanns det ett annat gäng och det blev motståndarna under ett par år. Sedan blev det juniorlaget i W/Ö.

Frös mest runt om i Norrland

Där fanns duktiga tränare som hade gått utbildningar. "Tjotten" Näslund och Stig Andersson nötte tidigt in grunderna i spelet och ett starkt lag började växa fram. Eje Lindström debuterade som 15-åring, första gången Wifsta/Östrand spelade med tre kedjor. Sedan blev det reservbänken.

- Ingen har frusit sig runt Norrland som jag! Det var ju uterinkar på den tiden och ibland var det 20-25 grader kallt. Ofta i Nyland... Men året därpå fick jag spela hela säsongen.

- I Sandslån försökte man förresten övertala mig och Bert-Ola Nordlander att spela en kvalmatch i bandy till allsvenskan. Flera av deras spelare var skadade.

- Vi provspelade för oss själva hemma i Timrå, men klubbtekniken höll inte och dessutom är bandyspelare klart bättre skridskoåkare. Så vi tackade nej eftersom vi inte kände att vi hade någonting att tillföra.

VM-hjälte men inget OS

I mitten av 1950-talet kom landslagsuppdragen på löpande band. Först i ungdomslandslaget som mötte A-laget i Södertälje och sedan i en dubbellandskap i Tjeckoslovakien.

1957 var det VM i Moskva. Sovjetunionen ansågs oslagbart på den tiden och intresset för turneringen var enormt i Moskva. Ingen räknade med Sverige i förväg. Trots att både Canada och USA inte var med. Det var mer en formsak att Sovjet skulle bli mästare på hemmaplan.

Men Tre Kronor öste in mål och Eje Lindström gjorde åtta mål under turneringen. Därför räckte det till sist med oavgjort mot Ryssland i sista matchen för att Sverige skulle vinna VM. Eje Lindström gjorde två av målen och passade till ett när Sverige inför 50 000 ryssar fick 4-4 och därmed VM-guld.

Hemma med VM-guldet. 1 500 tog emot i Timrå 1957.

När Eje Lindström debuterade som junior var han så liten att han inte kunde ha matchtröjan som hängde över handskarna.

- I dag skulle jag väl ha blivit nationalhjälte, men då var det tystare. Vi fick en guldlocka och en färg-tv, men inga pengar...

Hjälte blev däremot Eilert "Garvis" Määttä som kvitterade till 4-4. Till och med omslagspojke i Pravda!

Nåja, Eje kunde trösta sig med att han fick ST-pokalen 1957, fem år före bäste kompisen Bert-Ola Nordlander och 13 år före Lennart "Lill-Strimma" Svedberg, en annan av hans närmaste vänner.

Tränade landslagskamrater

- Jag spelade fyra säsonger i Tre Kronor, men tyvärr var jag bofast i landslaget mellan två OS. Så där missade jag någonting som jag gärna varit med om.

- Hade tränaren Ed Riegle fått bestämma hade jag fått vara med. Det sa han efteråt. Men på den tiden fanns en särskilt uttagningskommitté med fem gubbar som tog ut lagen och tränaren hade ingenting att säga till om. Så det blev inget OS...

- En poäng var att Ed Riegle vid landslagssamlingarna ofta använde mig som assisterande tränare, något som Lasse Björn, Roland Stoltz och andra stockholmare inte gillade. Jag hade ju egentligen också tränat Wifsta/Östrand senaste året trots att jag bara var 22 år.

Men under större delen av 1960-talet var Eje Lindström borta från Timrå. Han hade blivit allt mer intresserad av tränaruppdrag så när man hörde av sig från Grums och undrade om han ville bli spelande tränare slog han till.

- Jag fick jobb på Billeruds bruk, men halsen började krångla direkt och jag var inte med en enda match före juluppehållet. Vi åkte ur, men nästa år gick vi upp igen, åkte ur och upp på nytt...

- Då blev jag övertalad av Bert-Ola Nordlander att flytta till Stockholm och AIK som tränare. Det blev sex fantastiska år och vi gick till slutspel fem av året trots att vi det sjätte året hade bästa laget.

- Jag hade klargjort att jag absolut inte skulle spela själv, men jag övertalades ändå vid skador och annat och gjorde faktiskt 36 matcher för AIK.

Fjantigt, tyckte djurgårdarna

I slutet av 1960-talet började tränaruppdraget bli allt mer omfattande och krävande. Träning nästan varje dag och två-tre matcher i veckan. Det gick inte längre något vidare att kombinera med eget spel.

- Djurgården och Hammarby tränade efter oss på Hovet. Jag hade träningsprogram, men de körde mest runt lite och tyckte att vi var fjantiga...

Sex säsonger i rad i samma klubb är en lång period och Eje Lindström började också känna att han hade lite svårt att förnya sig. Men han var ett hett tränarnamn och hade tränat juniorlandslaget och varit förbundskapten för Vikingarna.

Krävde att få ta ut landslaget

Eje Lindström kunde också ha blivit Sveriges förste förbundskapten i ishockey.

- Förbundsledningen kallade mig till en träff för att diskutera tränarsysslan i Tre Kronor. Men jag blev nästan ovän med förbundsordföranden Helge Berglund eftersom jag krävde att jag själv skulle få ta ut spelarna till laget utan något UK.

- Är det du eller jag som bestämmer, sa en arg Helge Berglund. Förmodligen du, svarade jag och gick!

Året därpå hade landslaget en förbundskapten... En från Kanada.

Men Eje Lindström skulle återvända till Timrå. Övertalad av gamle vännen "Lill-Strimma" Svedberg.

- Kom hem och ta hand om ett ungt utvecklingsbart gäng, vädjade han.

Och Eje tog hand om laget under sex år. Ett ungt hungert gäng.

- Vi hade ungefär samma lag under alla sex åren. Det var svårt att plocka in nya spelare.

1976 satte Eje punkt som tränare. 37 år senare har han hyllats med en vepa som hissats i Eon Arena. I Timrå glömmer man inte sina gamla hjältar.

BO ÖSTMAN
text och bilder

Eje Lindströms supertimråspelare:

"Skridskoåkningen måste bara bli "Strimmas". Den var fantastisk. Klubb-föring och koordination tar jag från "Bulla" Berggren. Skottet, åtminstone tekniskt sett, hämtar jag från Finn Lundström. Förmåga att åka rätt i banan som Olle Ahman skulle den spelaren gärna få ha. Tacklingar som Tord Nänzén eller Tommie Lindgren. Spelhumör tar jag från Håkan Pettersson. Skulle jag tvingas att bara välja en spelare skulle det bli Bert-Ola Nordlander. Han är den störste som jag ser det. "Lill-Strimma" var otrolig också, men han hade faktiskt brister som många glömmer. Hur märkligt det än kan låta, back som han var, var defensiven hans svaghet. Han kunde, till exempel, inte markera egen kasse."

Hämtat från boken Timrå Red Eagles Hockeydynamik

Några av Ejes lagkamrater

Här nedan finns några av de lagkamrater Eje hade under sin aktiva WÖ-period.

Fotboll 1960

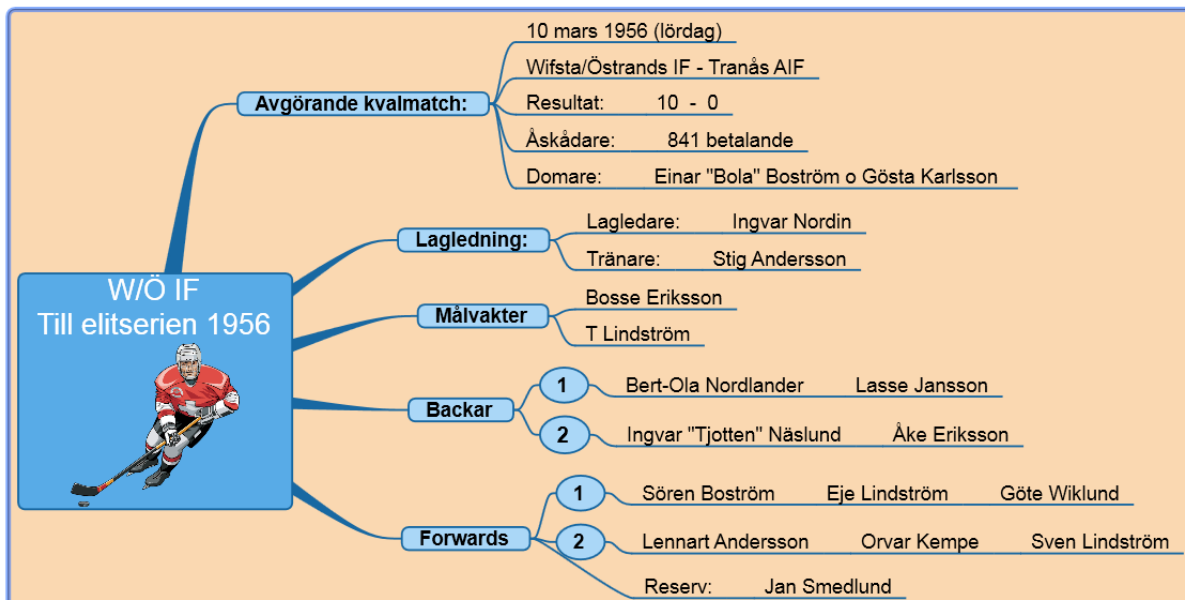
W/Ö IF spelade 1960 i division II Norrland. Premiärmatchen spelades den 15 maj i Härnösand. Här ett klipp ur ST inför denna.

J. Smedlund W/Ö-center

W/Ö ändrar premiärlaget i div. II på en punkt för söndagsmatchen mot Algarna på Angevallen. Jörgen Morin ställs på sidan och ersätts av Jan Smedlund, som nu är återställd från sin plats och går in som center i laget.

W/Ö:s lag ser ut så här: Bert-Ola Nordlander — Bo Nordgren, Kjell Hedman — Eje Lindström, Sage Wiström, Kjell Berggren — Bert Wadell, Roine Björkstrand, Jan Smedlund, Roger Stam, "Halle" Olsson.

Matchen som tog W/Ö upp i högsta serien 1956

Vinnare av ST-pokalen genom tiderna

1940: Otto Lindström, Kovlands IF, friidrott.
1941: John Nyman, Sundsvalls AIK, brottning.
1942: Sture Gottvall, Sundsvalls SKF, skytte.
1943: Ivar Edlund, Sundsvalls AIK, brottning.
1944: Torsten Runsvik, Matfors IF, fotboll.
1945: Gösta Andersson, Sundsvalls AIK, brottning.
1946: Lars Andrén, Tunadals IF, friidrott.
1947: Gudrun Sjölen, Selånger SK, skidsport, längd.
1948: Anders Melin, Selånger SK, friidrott.
1949: Gunnar Andersson-Gerdsdorff, Alnö IF, boxning.

1950: Torsten Hallingström, Sundsvalls BK, boxning.
1951: Eric Nilsson, IFK Sundsvall, friidrott.
1952: Enar Åsén, Fagerviks GF, fotboll.
1953: Ingrid Englund, Sundsvalls SLK, skidsport, alpint.
1954: -- (ingen pokal delades ut).
1955: Bert Sjölander, Timrå AIF, friidrott.
1956: Anna-Lisa Eriksson, Selånger SK, skidsport, längd.
1957: Eje Lindström, Wifsta/Östrands IF, ishockey.
1958: Per-Arne Ytterström, Kovlands IF, brottning.
1959: Lars Dahlqvist, Njurunda IK, skidsport, kombinerat.

1960: Ove Karlsson, IFK Sundsvall, friidrott.
1961: Harry Bergqvist, Kubikenborgs IF, skidsport, backe.
1962: Bert-Ola Nordlander, Wifsta/Östrands IF, ishockey.
1963: Sven-Olof Larsson, IFK Sundsvall, friidrott.
1964: Pelle Svensson, Sundsvalls AIK, brottning.
1965: Ingvar Eriksson, Sundsvalls SS, simning.
1966: Hans Tegeback, Sundsvalls SS, simning.
1967: Erik Fromell, Sundsvalls Segelsällskap, segling.
1968: Christina Lindblom, Kubikenborgs IF, skridsko.
1969: Anne-Marie Nenzell, IFK Sundsvall, friidrott.

1970: Lennart Svedberg, Timrå IK, ishockey.
1971: Håkan Pettersson, Timrå IK, ishockey.
1972: Börje Holmberg, Timrå AIF, simning.
1973: Åke Persson, Medelpads AK, motorsport.
1974: Jan Ullsten, Sundsvalls CK, curling.
1975: Willis Bylund, Sundsvalls OK, orientering.
1976: Bo Börjesson, IFK Sundsvall, fotboll.
1977: Odd Brandsegg, Njurunda IK, skidsport, backe.
1978: Dan Larsson, Sundsvalls SS, simning.
1979: Karin Olsson, Fagerviks KK, kanot.

1980: Ulf Lundberg, IFK Sundsvall, fotboll.
1981: Peter Lindmark, Timrå IK, ishockey.
1982: Arja Hannus, Selånger SK/Kovlands IF, orientering/skid-OL.
1983: Thomas Fransson, Selånger SK, bandy.
1984: Anna Olsson, Fagerviks KK, kanot.
1985: Eva Andersson, GIF Sundsvall, fotboll.
1986: Eva Korpela, Skönviks SK, skidskytte.
1987: Leif Forsberg, GIF Sundsvall, fotboll.
1988: Mats Nordlander, IF Karlsvik, bågskytte.
1989: Magdalena Wallin, Stockviks IF, skidsport, längd.

1990: Fredrik Nyberg, Sundsvalls SLK, skidsport, alpint.
1991: Henrik Forsberg, Bergeforsens SK, skidsport, längd.
1992: Jan Eriksson, FC Kaiserslautern, fotboll.
1993: Linda Olofsson, Sundsvalls SS, simning.
1994: Vladimir Smirnov, Stockviks SF, skidsport, längd.
1995: Åke Svanstedt, Bergsåker, travsport.
1996: Annika Zell, Sundsvalls OK/Domnarvets GoIF, orientering/skid-OL.
1997: Lars Frölander, Sundsvalls SS, simning.
1998: Anna-Karin Kammerling, Sundsvalls SS, simning.
1999: Torbjörn Eriksson, Sundsvalls FI, friidrott.

2000: Henrik Zetterberg, Timrå IK, ishockey.
2001: Daniel Lönnberg, Sundsvalls SS, simning.
2002: Magdalena Forsberg, Sundsvall Biathlon, skidskytte.
2003: Mattias Eriksson, Sundsvall/Ortvikens BK, bågskytte.
2004: Fredrik Modin, Tampa Bay Lightning, ishockey.
2005: Viktoria Wedin, HIF Kämparna, sportskytte.
2006: Samuel Pahlsson, Anaheim Ducks, ishockey.
2007: Hanna Westrin, Sundsvalls SS, simning.
2008: Marcus Hirvonen, Sundsvalls AK, kraftsport.
2009: Sundsvall Dragons, basketboll.

2010: Anna Holmlund, Sundsvalls SLK/ Branäs SC, freestyle, skicross.
2011: Jesper Modin, Piteå Elit, skidsport, längd.
2012: Johan Samuelsson, Granlo BK, innebandy.

“Kruskas” hot räddade HAIK

Mr Bandy i Härnösand -
Hans "Kruska" Norden.

För ett år sedan hängde det på gårdsgården för Härnösands AIK och fortsättningen för seniorbandyn. Ledarna krävde en ändrad inställning, mer äregirighet, full uppställning på träningarna och en starkare fokusering på uppdraget. Annars gav de upp.

Spelarna fick tre veckor på sig att lämna ett svar. Det handlade om seniorbandyns överlevnad. Ledarna Hans "Kruska" Norden och Åke Jansson lovade att vid ett positivt svar fortsätta försöka få in de sponsorpengar som behövdes, cirka 200 000 kr.

Spelarrådet kom tillbaka med ett positivt besked. Spelarna skulle göra sitt!

Bland de främsta i landet

Första säsongen efter krisen blev en framgång. Plötsligt var HAIK ett av de lag som knackade på porten till allsvenskan. Inställningen var en annan. Man orkade plötsligt spela för fullt och säckade inte ihop i mitten av andra halvleken. Samtidigt utvecklades försvarsspelet positivt. Ett tag tillhörde HAIK de lag i landet som släppt in minsta antalet mål!

En total förändring.

- Det var en lättnad att tala klarspråk till sist. Vi kunde inte fortsätta jaga sponsorer till ett lag som tog för lätt på uppgiften, tränade för dåligt och inte orkade spela hela matcherna. Det var efter sista matchen mot Selångers i fjol som vi krävde förändring, säger Hans Norden.

- Och det blev bättre än vi hade trott. De flesta har nu tränat fem-sex gånger i veckan, vilket i sig inte är så märkvärdigt med tanke på hur många motionärer håller igång.

Betalar 1 000 kr för att få spela

Men det har även skett andra förändringar som ligger i tiden. Det är slut på att klubben betalar det mesta.

- Våra spelare har en årlig deltagaravgift på 1 000 kr. De står själva för skridskor, som kostar mellan 2 500 och 5 000 kr, köper handskar mm.

- Vi har ordning på finanserna och pengar i kassan för att klara plötsliga utgifter. Kassabehållningen ligger mellan en kvarts och en halv miljon.

- Men om vi skulle gå upp i en högre serie kostar det dock 500 000 kr extra. Bara domare blir 50 000 kr dyrare. Därför är det inte bara att tacka ja till en plats utan det måste nog övervägas inom föreningen.

För Hans "Kruska" Norden är förändringen i år särskilt rolig. Det är 58 år sedan han debuterade i HAIK och efter det har han i stort sett alltid funnits med som spelare eller ledare.

- Men enda året då jag var tränare åkte vi ur serien...

Han har kallats Mr Bandy och det är ingen överdrift. Trots motvind för sporten har han alltid lika entusiastiskt slagits för den. I dag är HAIK en av tre bandy-

klubbar i länet och den enda i Ångermanland. För 60 år sedan fanns det 27 klubbar i länet och 16 i Ångermanland...

- Ishockeyn kom som något nytt. Den hade en framgångsvåg på 1950-talet och ishockeyplanerna var också lättare att spola och sköta. Dessutom gick många bandyspelare över till ishockeyn där de hade klubbteknik och skridskoåkning som en tillgång, till exempel i Nyland.

Brett program blev bara bandy 1950

Härnösands AIK bildades 1945 och klubben skulle egentligen hetat AIK Virgo. Men namnet var upptaget av IK Virgo i Göteborg, en fotbollsklubb med en klubbdress som dessutom påminner om HAIK:s och som till-

Gamle HAIK:aren Lasse Dahlberg har gjort ett smått fantastiskt jobb med stora klippböcker ända från HAIK:s första match 1945 till i dag. Och han fortsätter klippandet. Hans Norden studerar en av böckerna från 90-talet.

hörde de bättre i början av förra seklet. Numera handlar det om division fem – efter en klättring från sjuan senaste åren.

Det var ett ungt gäng som startade HAIK. En förälder, Gösta Dahlin, ställde upp för att ordna det praktiska

med papperen eftersom grabbarna bara var runt 12-13 år. Fotboll, friidrott, bordtennis och skidsport fanns på programmet innan man började med bandyn som nu är ensam i klubbmärket med en klubba och boll.

- I början spelade man bara två-tre matcher om året.

75 år men fortfarande i högsta grad aktiv efter 58 år i Härnösands AIK.

Den första mot Älgarnas juniorer förlorade HAIK med 8-0, berättar "Kruska".

- Men runt 1950 försvann allt annat och då gällde bara bandyn. Fotbollsprofiler som "Larsa" Johansson och "Gytta" Edfeldt i Älgarna tillhörde HAIK i början. Under senare delen av 50-talet var vi bäst i stan.

- En viktig anledning var att Einar Tätting, svensk mästare med både IFK Rättvik och Örebro SK, var här under en månad, tränade och lärde oss grunderna i spelet. Tidigare hade det mest handlat om att driva bollen rakt mot motståndarmålet...

- Tätting gav oss kicken. Det började gå allt bättre sedan han varit här.

Själv debuterade "Kruska" 1955 mot Hässjö IF, numera Söråker. Men året därpå blev det reservbänken. På den tiden fanns ju inga avbytare.

- Men sedan blev jag ordinarie i laget tills jag slutade 1968 och en ny generation var på väg fram. Jag tog en kort paus från bandyn och samtidigt fick vi tvillingar så det fanns sysselsättning ändå.

Blev allsvensk lagledare

Året därpå spelades seriefinal i division två mot Selånger inför 900 åskådare. Och 1970 kvalade HAIK till ettan mot Haparanda.

- Efter några år saknade HAIK ledare för pojklaget så jag blev tränare. Och det kändes intressant att vara ledare och forma någonting.

- Så småningom blev jag lagledare för A-laget som ju spelade i allsvenskan, nuvarande elitserien, 1984-1985. Ett viktigt år för klubben även om vi kom sist. Och jag fortsatte som algedare i 20 år. Och har varit sektionsordförande i 33 år...

- Jag trivs med uppgifterna och håller väl på så länge jag känner mig frisk.

Mr Bandy har ägnat sig åt andra idrotter också. Han spelade fotboll med Älgarnas pojklag och var han ordinarie under ett par år i IFK Härnösand som mötte Älgarna i derbyn inför 2 000 åskådare på Ängevallen.

- Jag var med i NTO och fick väl lite pikar för folkdanssen... Men det var flera från IFK som var med och därför spelade jag med dem.

Dessutom har han sprungit en del långlopp. Lidingöloppet och maraton.

- Jo, jag kom i mål och tiderna var hyfsade.

- Men numera älskar jag att plocka svamp. Det är som att gå på upptäcktsfärd och kan inte jämföras med att sitta på ett ställe och plocka blåbär.

Och svampperioden kolliderar ju inte heller med bandysäsongen!

Till sist – varför "Kruska".

- Jag kom för sent till en match och då var det någon som sa att jag nog hade varit hemma och ätit kruska-gröt... Sedan blev det "Kruska". Men jag har faktiskt aldrig smakat gröten!

BO ÖSTMAN, text och foto

Bandyn i Västernorrland 1913-1947 - distriktsmästare

Västernorrländska bandymästare åren 1913-1920.

1913 IFK Härnösand	1916 Ingen tävling
1914 Sundsvalls FF	1917 Härnösands SK
1915 Sundsvalls FF	1918-1920 Inga tävlingar

Västernorrländska bandymästare åren 1921-1929.

1921 GIF Sundsvall	1926 Heffners IF
1922 IF Älgarna	1927 Heffners IF
1923 IF Älgarna	1928 IF Älgarna
1924 IF Älgarna	1929 IF Älgarna
1925 IF Älgarna	

Västernorrländska bandymästare åren 1930-1947.

1930 IF Älgarna	1940 IF Älgarna
1931 IF Älgarna	1941 IF Älgarna
1932 IF Älgarna	1942 Heffners IF
1933 IF Älgarna	1943 IFK Nyland
1934 IF Älgarna	1944 IFK Nyland
1935 IF Älgarna	1945 IFK Nyland
1936 IFK Nyland	1946 IFK Nyland
1937 Heffners IF	1947 IF Älgarna
1938 IFK Nyland	

Arne Åhman - guldmedaljör i London 1948

- ”Åhman”, sa funktionären. ”Åhman ska hoppa först.” Det tog en stund innan jag förstod att det var mig han ropade på – det var jag som skulle hoppa.

Arne Åhman berättar om OS-finalen i tresteg 1948, vid de olympiska spelen i London. Den idrottshistoriska dag när han tog ett svenskt OS-guld. Åhman tävlade då för Nordingrå SK, men bor nu sedan många år i Umeå.

I trestegsfinalen skulle hopparna göra sina insatser i bokstavsordning. Nu har ju engelsmännen inte något Å i sitt alfabet, utan Åhman blev Ahman – vilket betydde att Arne skulle hoppa först. Och som han hoppade!

Förutsättningarna var inte de bästa. Under OS-tävlingarna i London var det den gången regn mest hela tiden. Det påverkade kolstyggsbanorna som ganska fort revs upp och gjorde det svårt att få riktigt fäste i ansatsen.

- Vi hade skor med ganska långa spikar, så jag förstod att här gällde det att ta chansen när jag nu fick hoppa först. Det skulle bli mycket svårare att göra bra resultat för dem som kom senare i startfältet, och det var en hel drös! Man ska ha tur också och jag är glad att jag fick starta först.

Arne satsade allt i detta första hopp och fick till en riktig fullträff. 15.40 innebar svenskt rekord.

- Det var många som skulle hoppa. Det svåraste var när jag sedan måste vänta på de andras hopp, för att se om någon kunde slå mitt resultat.

Det var det ingen som kunde. Arne hoppade själv inte heller längre än vad han gjorde i tävlingens allra första hopp. Närmast kom australiensaren Avery som bara var fyra centimeter från Åhmans notering. Avery som kanske var den som skulle fått chansen att hoppa först, om inte Åhman blivit Ahman...

Särskilt nervös var Arne inte under denna spännande tävling.

- Nä, nu var det ju bara mig det handlade om. Det var en annan sak att tävla med landslaget, när det handlade om att ta poäng för laget i en landskamp.

Egentligen borde inte Arne Åhman från Nordingrå SK kunna komma så långt som till ett OS-guld. Träningen hade han skött hemma på lägdan och på gården i byn Ådal ute vid kusten. Någon idrottsplats hade han inte tillgång till och ingen annan i hans ålder i de tre gårdarna i byn höll på med någon idrott.

Däremot brukade pojkarna i 14-15-16-årsåldern, från de närmaste byarna, träffas en gång i veckan och kämpa mot varandra. Inte i fotboll, men väl i övningar utan boll.

- Det var väldigt backigt, upp och ner, i Nordingrå. Jag sprang alltid, jag byggde upp min kropp och tränade utan att känna att det var träning. Det var lek! Däremot fanns inte några släta ytor som jag kunde träna längd, tresteg och höjd på.

Nu tränade Arne i alla fall, så gott han kunde, och det var just i hoppgrenarna hans spänst kom till sin rätt. Dessutom var han klok nog att använda sig av den släta ytan som så småningom blev tillgänglig.

- I början på 30-talet, när vi hade ont om vatten, kapade min far träd och sedan kom en karl för att göra hål i stockarna som sedan kopplades ihop så att vatten kunde ledas från en källa i skogen till gårdarna i byn. Man gjorde så på den tiden.

Stilen är densamma som 1948. Arne Åhman beskriver hur han tränade tresteg och på bordet framför honom står vasen han fick av sin klubb, Nordingrå SK, efter OS-guldet. Klubben använde en bild från OS-boken som förlaga för bilden på vasen.

FOTO: PER LANDFORS, VK

Denna plana yta, där vattenledningen grävdes ner, blev Arnes ”träningsskåp” och där kunde han utveckla sin trestegsteknik.

- Jag hade sett andra hoppa tresteg och tänkt att ”så där ska man inte göra”. Jag hade egna idéer om bästa sättet att hoppa långt. När jag sedan kom till riktiga idrottsplatser för att tävla gick allting så mycket lättare, jämfört med hemma på gårdsplan.

Arne Åhman kom ganska snabbt in i landslaget i såväl tresteg som längd och höjd. Faktum är att han var OS-uttagen även i höjd, men där gick han inte vidare från kvaltävlingen.

Arne fick också gott stöd hemifrån både för sitt idrottande och för att förbereda sig för yrkeslivet.

- Pappa var väl lite lagd åt det idrottsliga hållet – de sa att han var bäst på att springa ifatt får, säger Arne och skrattar gott åt minnet. Han hade inget emot att jag idrottade, men jag gick sex år i skolan också, fast bara varannan dag. Sedan tre vintrar på folkhögskola och så tog jag realen. Det blev därefter folkskoleseminariet i Umeå.

I Umeå blev han kvar och Arne har sedan arbetat i skolans värld hela yrkeslivet.

Som idrottare på elitnivå fick han chansen att se lite mer av världen, innan han skulle börja plugga i Umeå. Bland annat blev han inbjuden till USA.

- Därifrån åkte vi, ett gäng friidrottare, tillsammans till Sydamerika för att tävla, även om det mest var uppvisning. Vi var i Uruguay, Paraguay, Chile, Argentina och Brasilien och var borta ganska länge, säkert en månad.

Han har också dystra minnen från resor, särskilt just under efterkrigsåren.

- Jag minns hur vi, efter kriget, kom med flyg via Italien och norrut över Tyskland och såg hur skövlut landet var – jag undrade var människorna fanns.

Arne följde vad som hände under OS i London i somras, även om det inte var något svenskt deltagande i tresteg denna gång.

- Jag tittade på OS på tv, men jag hade inte någon speciell favorit i tävlingarna.

INGER NILSSON

Västerbottens-Kuriren (VK)

Wikipedia:

Arne Åhman		
Friidrott, herrar		
Olympiska spel		
Guld	London 1948	Tresteg
EM		
Brons	Oslo 1948	Tresteg
Silver	Bryssel 1950	Höjdhopp
Svenska mästerskap		
Guld	1950	Höjdhopp
Guld	1948	Tresteg
Guld	1947	Tresteg

Kommentar:

Vad jag kunnat finna deltog endast två andra från Västernorrland i London-OS 1948:

- brottaren Gösta Andersson, Sundsvalls AIK och
- släggkastaren Einar Söderqvist, Alfredshems IK.

Gösta Andersson vann guld i grekisk-romersk brottning 73 kg. Fyra år senare i Helsingfors blev Gösta silvermedaljör i samma klass.

Einar Söderqvist blev åtta i släggtävlingen.

En som också var med i London-OS och hade en koppling till Västernorrland var boxaren Ingemar "Lappen" Burgström. Han var född i Sollefteå men tävlade 1948 för BK Örnen i Stockholm.

Bertil Astby

Jan Lindroth, professor emeritus i idrottshistoria gäst på årsmötet

Sällskapetets årsmöte den 13 mars kommer att gästas av Jan Lindroth. Han är professor emeritus i idrottshistoria vid Stockholms universitet och med anknytning till GIH och har länge kombinerat sina intressen idrott och historia. För cirka 50 år sedan skrev han en uppsats om Stockholmsolympiaden i press och politik – antagligen den första i ämnet idrott på en svensk historisk

institution.

Enligt Jan är idrott ett centralt, men delvis underskattat kulturinslag i mänskligt liv och hans ständiga inspirationskälla har varit att humanister negligerat idrotten. Pingissporten var Jans huvudgren som aktiv, med spel i allsvenskan och division 2. Han tävlade under slutet av 1950-talet för IK Vig i Sundsvall.

Valda publikationer av Jan Lindroth:

- Idrottens väg till folkrörelse. Studier i svensk idrottsrörelse till 1915, Uppsala 1974.
- Idrott mellan krigen. Organisationer, ledare och idéer i den svenska idrottsrörelsen 1919-39, Stockholm 1987.
- Från "sportfäneri" till massidrott. Den svenska idrottsrörelsens utveckling 1869-1939. En översikt (1988).
- Gymnastik med lek och idrott. För och emot fria kroppsövningar i det svenska läroverket 1878-1928, Stockholm 1993.
- Idrottens historia. Från antika arenor till modern massrörelse (1995; tills. med K. Arne Blom).
- Ling - från storhet till upplösning. Studier i svensk gymnastikhistoria 1800-1950, Stockholm 2004.
- Idrott för kung och fosterland. Viktor Balck, den svenska idrottens fader, Stockholm 2006.

Tre generationer Forsberg i svenska storklubbar

När Emil Forsberg i vår debuterar för Malmö FF är det tredje generationen Forsberg som representerar en svensk storklubb i fotboll. Pappa Leif spelade i IFK Göteborg och farfar Lennart i Djurgårdens IF. Fast laget i hjärtat är GIF Sundsvall. Det var där allt började och det var där både pappa och farfar slutade sina karriärer.

Säg Forsberg och du fångar 67 år av fotbollshistoria i Giffarna, från 1945 till 2012. Förvisso inte oavbruten, men tre generationer har med jämna mellanrum förgyllt fotbollsunderhållning i det blåvita laget från Medelpad.

Lennart Forsberg. 50-talets gigant och elegant i Giffarna och Djurgårdens IF.

Man kan också tala om en historia som går igen.

17 år gammal debuterade Lennart "Foppa" Forsberg i GIF:s A-lag 1945.

1980 var Leif "Lill-Foppa" Forsberg lika gammal när han började sin långa och framgångsrika GIF-karriär.

Och den 10 maj 2009 debuterade Emil "Mini-Foppa" Forsberg för Giffarna, precis 17 år fyllda.

Samtliga kom att spela med framgång i Allsvenskan, landets högsta serie. Dock inte alltid för Giffarna.

När farfar Lennart gjorde sin debut skedde det i Södra norrländska serien, som faktiskt stod utanför det nationella seriesystemet. Det var först 1953 som det sk norrlandsfönstret öppnades, men då spelade Lennart redan i högsta serien för Djurgårdens IF.

När pappa Leif debuterade 1980 befann sig i Giffarna i

tvåan och de stora framgångarna skulle dröja ända till slutet av decenniet. "Lill-Foppa" dock med om att föra upp Giffarna i Allsvenskan vid tre tillfällen. Under två

säsonger representerar han också IFK Göteborg i högsta serien

När Emil debuterar 2009 ligger laget i Superettan, vilket är den nästa högsta fotbollsserien. Det ska ta ytterligare två säsonger innan laget tar steget upp i Allsvenskan. När laget hösten 2012 degraderas efter en usel höstsäsong tar Emil steget vidare till Malmö.

Meste Giffaren i trion är onekligen Leif. Han göra nästan tjugo säsonger i klubben och spelar över 400 matcher och gör 143 mål. När han tackar för sig 2001 är det vid 38 års ålder och i familjen är det än så länge endast han som har tröjan hissad i Idrottsparken/Norrporten Arena.

Pappa Lennart fick sin karriär förkortad av en krånglande hälsena och satte punkt vid 29 års ålder. Med dagens medicinska framsteg hade säkert möjligheterna att fortsätta funnits.

Emil är ännu inte 22 år fyllda och bryter alltså redan upp för att ta nästa steg i karriären. Lite yngre än farfar Lennart när han drog till Djurgården och pappa Leif som var fyllda 25 när han drog till Göteborg.

Anfallare har de varit alla tre även om terminologin varierat över åren. Lennart var en traditionell vänsterinner när spelsystemet hette 2-3-5. Leif spelade alltid på topp när spelsystemet 4-4-2 tog över. Och där har också alltid Emil funnits även om han varit kapabel både att spela på topp eller finns på kanten på mittfältet.

Leif Forsberg. Gif-ikon under två decennier, 80- och 90-talet, inklusive en utflykt till IFK Göteborg. Foto: Håkan Humla/ST

Och så den eviga frågan: Vem är bäst?

-Farfar var bäst av oss tre, konstaterade en leende Emil när han tillfrågades om saken i en intervju med Sunds-

valls Tidning. Det säger i alla fall folk så det litar jag på. Far min sprang ju bara, det var inte mycket fotboll i honom.

I samma intervju konstaterade farfar att svaret är nog inte så lätt att ge.

Emil Forsberg. Teknikern med det vassa skottet som drar till Malmö FF efter fyra år i GIF-tröjan. Linus Vallin/ST

-Det är så olika typer av fotboll. Men det finns lite av mig i båda två och vi var ju alla tre forwards.

Idag följer Lennart och Leif matcherna från läktarplats medan alltså Emil ska försöka ta en plats i de blåe i Malmö och försöka charma den kräsna skånepubliken. Kraven är liksom lite större på Swedbank Arena än i Norrporten Arena. Men det skrämmer inte den yngsta generationen Forsberg.

Kan du leva upp till de förväntningar som det innebär att bära namnet Forsberg i svensk sport, undrade en av de frågande (med tydlig hänvisning till hockeyikonen) när Emil inför säsongen deltog i en chatt hos Sydsvenskan.

-Ja det ska jag nog kunna göra med tanke på att det var farfar min som skapade namnet Forsberg i svensk sport, blev det snabba svaret.

Text: Kjell Carnbro

Källor:

Giffarna 100 år. 1903-2003. Jubileumsbok. Redaktör Lars Nylén.

www.gifsundsvall.se

Sundsvalls Tidning. Artikel 6 augusti 2009. Fredrik Jonsson.

Fakta/Forsbergs

Lennart Forsberg

Ålder: 84

Smeknamn: Foppa

I GIF: 1945-1958 (spelade 1950-54 i Djurgården)

Position: Vänsterinner

Mål: En hel del. Bland annat fem mål i sista matchen mot Luleå 1955 när GIF vann tvåan och sedan tre mål i kvalet mot Eskilstuna.

Leif Forsberg

Ålder: 49 (fyller 50 den 15 april)

Smeknamn: Lill-Foppa

I GIF: 1980-2001 (spelade 1988-89 i IFK Göteborg)

Position: Centerforward

Mål: 143 stycken på 400 matcher. Sju OS-landskamper, 2 mål.

Emil Forsberg

Ålder: 21

Smeknamn: Mini-Foppa

I GIF: 2009-2012

Position: Offensiv mittfältare/anfallare

Mål: 6 mål i allsvenska för Giffarna 2012. Åtta U19-landskamper.

Tony Pettersson om Forsbergs:

Farfar var nog bäst. Det säger Tony Pettersson, mångårig sportchef på Sundsvalls Tidning, som faktiskt sett alla tre generationerna spela.

-Lennart såg jag i hans debutmatch för Djurgården 1950 där han bland annat spelade tillsammans med legendariske Gösta "Knivsta" Sandberg.

Vid det tillfället var Tony en idrottsintresserad elvaårig stockholmsgrabb som tog del av det mesta i sportväg. 1963 förde jobbet hon till Sundsvall och ST och här har han blivit kvar.

Så här ser hans snabbrecension av tre generationer Forsberg ut.

Lennart:

En allroundkille vars första idrott faktiskt var backhoppning och även sysslade med bordtennis. En härlig dribbler med fantastiskt boll- och målsinne.

Leif:

Han hade farten, mycket kvickare än pappa Lennart. Skotten var kanske inte alltid så välriktade men han visste var målet var beläget. Bästa säsongen var 1987 när han tillhörde OS-landslaget.

Emil:

Sent genombrott. Han sysslade med annan idrott också, bl a innebandyn. Otrolig fin teknik. Fantastisk fint skott både med vänster och höger fot.

Tony Pettersson

Sandslås SK - föreningen som försvann

Med två säsonger i den högsta divisionen, allsvenskan, och åtta kval till allsvenskan är Sandslås SK som en av Ångermanlands mest meriterade idrottsklubbar. I lagsammanhang räknar klubben till det absoluta toppskiktet i distriktet.

Vid ett extrainsatt årsmöte i december förra året beslutade klubbens medlemmar att avveckla klubben. Beslutet konfirmerades vid ett andra årsmöte i början av 2013.

Klubben har dock inte haft någon verksamhet på närmare 20 år. Den sista seriematchen spelades på Flottarvallen 1994. Efter det ställde klubben upp med ett lag i den allsvenska veteranserien under ett par år.

Sandslån hade sin storhetstid från under 50-, 60- och 70-talet med de två allsvenska säsongerna som de absoluta höjdpunkterna i den 85-åriga historien. 1960 lyckades SSK ta sig upp i allsvenskan och blev därmed bandyallsvenskans nordligaste lag och en av de allra första ångermanländska idrottsklubbarna att delta i den högsta divisionen.

Prestationen blev än mer imponerande när man betänker att den alldeles övervägande delen av spelarna kom från orten. På den tiden bodde mindre än 500 personer i Sandslån med omnejd. De dominerande spelarna i klubben var då Nils Gunnar "Tuppen" Edlund, Göran Bergqvist, bröderna Uno och Kurt Wedin. Samtliga var bandyfostrade i Sandslån.

Det blev dock bara en säsong i allsvenskan som på den tiden spelades som enkelserie. Med ett måls marginal degraderades Sandslån tillbaka till division två. Men den allsvenska säsongen var ändå början på den verkliga storhetstiden för klubben. Under flera år därefter tillhörde Sandslån toppskiktet av division II-klubbarna i landet, vilket bekräftas av maratontabellen.

1975 var det dags för "Timmerkusarna" att ta steget upp i allsvenskan igen. Efter storsegrar mot Heros och Hammarby var Sandslån åter ett allsvenskt lag. SSK vann faktiskt med 13-3 i den avgörande kvalmatchen mot Hammarby på Ljusdals IP. Idag är Hammarby ett topplag i elitserien och Sandslås SK existerar inte längre som förening.

Även den här gången blev det endast ett år i bandysocieteten. Nu ramlade dock Sandslån ur den högsta divisionen med klarare marginal, trots att klubben gjorde en betydligt större satsning. Man rustade upp hemmaarenan Flottarvallen och värvade ett antal spelare för att förstärka laget.

I den allsvenska maratontabellen ligger Sandslån på 53:e plats av totalt knappt 90 föreningar som deltagit i allsvenskt spel. Från början av 60-talet till slutet av 70-talet spelade klubben åtta kvalserier för att nå allsvenskan. Även det något av ett rekord.

Även om klubben var mest framgångsrik inom bandysporten hade man ett antal år med goda resultat inom den

ångermanländska fotbollen. 1962 spelade Sandslån i division tre efter att ha stått som serieegrare 1960 (Div V) och 1961 (Div IV). SSK gick alltså rakt igenom division fyra samma år som man spelade allsvensk bandy. Då ska man veta att majoriteten av spelarna dubblerade, alltså spelade bandy på vintern och fotboll på sommaren. Klubbens fotbollsframgångar berodde säkert på den hårda bandyträningen som krävdes för spel i division två och allsvenskan.

Men redan i slutet av 50-talet spelade man en DM-final mot Friska Viljor. En match man förlorade med 5-2. 1949 vann klubben JDM-guld både i fotboll och bandy med bl a Uno Wedin och Göran Bergqvist.

Sandslån fostrade även flera bra fotbollsspelare. Den mest framgångsrike var Ola Forsberg som gjorde sex säsonger i Djurgården och vann två SM-guld 1955 och 1959. Även Kurt Wedin var en minst lika bra fotbolls-

Sandslås SK:s bandylag på tidigt 1950-tal. Övre raden från vänster: Karl-Erik Östlund (lagledare), Kjell Edin, Uno Wedin, "Moddy" Myrén, Rolf Wiksten, Nils-Gunnar "Tuppen" Edlund, Ivar Lundin, Sven Frölander, Bo Wiksten. Nedre raden: Kurt Wedin, Göran Bergqvist och Lars Lundin. Vid den här tiden spelades matcherna ute på Ångermanälvens is. Strandbrinken med Sundkvist tvättstuga skymtar i bakgrunden. Bild: Flottarmuseet i Sandslån.

som bandyspelare. Han hade också anbud från ett par allsvenska klubbar.

Idag liknar fotbollsplanen i Sandslån mest en halvt igenväxt inäga i skogen bakom Dannero travbana. Planen har inte använts för fotbollsspel sedan 60-talet.

Marken där Flottarvallens bandybana finns ägs av kommunen. Belysningen är sedan flera år tillbaka nedmonterad. Ett par läktarsektioner är bortplockade och flyttade till en annan arena. Vad som ska hända med klubblokalen och omklädningslokalerna är idag oklart.

För några år sedan var Flottarvallen beskriven i Jan Jörnmarks bok Övergivna platser med bilden på den ödsliga bandybanan med bara betande kor som åskådare. Snart har inte ens korna något att titta på eller så betar man på den plats som var bandyångermanlands centrum under flera årtionden.

Ola Eriksson

Älgarnas meste hockeylirare död

Älgarnas Mr Ishockey

I slutet av 1950-talet och början av 60-talet hade Älgarna ett starkt ishockeylag. Trea 1959 i serien under nuvarande elitserien, samma placering 1961, tvåa efter Umeå (nuvarande Björklöven) 1964...

Hasse Bodén var en av kuggarna i laget och hann med 242 A-lagsmatcher. Alla tiders rekord. Men han valde en civil karriär och blev kvar hos Älgarna när senare landslagsmän som Ulf Torstensson, Anders Nordin, Henry Svensson lockades till toppklubbar. Dessa hade uppmärksammat laget som slagit ut Leksand i semifinalen i JSM och mötte AIK i finalen på utomhusrinken vid Nattviken. 1300 åskådare trängdes i slänten upp mot dagens E 4, smått ofattbart i dag, men AIK vann över Älgarna med 6-2 och blev svenska juniormästare.

Hasse Bodén var ett år för gammal för att få vara med i finalen, men han hade debuterat som 16-åring i A-laget 1958 med att göra mål efter bara fem sekunder! Samma notering som det officiella världsrekordet av NHL-proffset Doug Smail i Winnipeg Jets 1981, men Hasse kom in mitt under en match mot Örnsköldsviks SK sedan en lagkamrat fått problem med skridskorna. Och sådana rekord räknas inte. När Hasse Bodén lämnade spelarbåset hann han precis få tag i en puck på väg mot icing, slog den mellan benen på en back och i mål. Sedan skickades han iväg till omklädningsrummet och fick inte spela mer under den matchen! Den ordinarie Bertil Nygren hade ju fått ordning på skridskorna...

Snabbaste ishockeymålet i Sverige gjordes förresten 2009 av Guts Eric Nyberg i en match i fyran mot Motalla. Fyra sekunder efter nedsläpp sköt han mål från blålinjen. Men inte heller det är världsrekord eftersom det i princip krävs filmbevis för att få det godkänt. Magnus Wernblom i MoDo behövde sex sekunder innan han gjorde elitseriens hittills snabbaste mål mot Leksand år 2000.

Men det finns ännu snabbare mål. I en cupmatch i fotboll i Saudiarabien påstås någon ha gjort mål efter två sekunder! Direkt vid avspark alltså. Men är det möjligt? Allsvenska rekordet är färskt. 2010 sköt Kalmars Daniel Freire Mendes mål mot Helsingborg efter 6,4 sekunder. Kalmar vann med 1-0 och Mendes blev utvisad efter 27 minuter... Vilken match!

Hasse Bodén fick i alla fall rekordet i flesta spelade A-lagsmatcherna för Älgarna. Han var en spelare som rörde sig lite sävligt småfinurligt, hade god speluppfattning, ett bra skott och en annorlunda avig klubbteknik. Efter 242 matcher fick det vara nog och han lade skridskorna på hyllan. Men notera att Älgarna på den tiden ofta bara spelade 14 seriematcher och 16 matcher så sent som i början av 1970-talet.

Klubbtekniken hade Hasse Bodén förstås glädje av när han så småningom även blev en riktigt bra golfspelare och en profil på banan på Vagnön. Men naturligtvis inte på långt när i klass med dottern och golfproffset Maria Bodén.

Strax före nyår avled Hasse Bodén efter en tids sjukdom. Han blev Älgarnas odiskutable Mr Ishockey med sin långa karriär i klubben.

Bo Östman

Fyra bröder Pahlin i Vasaloppet

Inför starten av 1953 års Vasalopp stod fyra bröder tillsammans med cirka 3000 andra startande på startlinjen vid Berga by i Sälen. Det var första gången någonsin som fyra bröder samtidigt deltog i Vasaloppet och dessutom hade chans till framskjutna placeringar.

Brödrakvartetten Pahlin från det lilla sågverkssamhället Köja vid Ångermanälven Per, Karl, Sven och Roland var fyra skidåkande bröder i en syskonskara på 15 barn. De hade tidigare bestämt sig för att någon gång åka Vasaloppet tillsammans och 1953 fick de chansen.

Vid den tiden hade både Pelle och Calle, som var de framgångsrikaste i brödraskaran, sina toppar i karriären bakom sig. Calle med ett VM-brons från Zakopane 1939 och SM-guld på stafetten 1938 i Sollefteå då han ingick i Kramfors IF:s lag tillsammans med Elis Wiklund och Herbert Nenzén. 1940 blev Calle Pahlin tillsammans med den två år äldre bror Pelle och Folke Wedin på nytt svensk mästare i stafett för Brännans IF vid SM-tävlingarna i Sundsvall.

- Calle var den bästa av oss bröder och den mest meriterade men han lyckades aldrig ta ett individuellt SM-guld. Däremot blev det ett par andra- och tredjeplatser. Pelle hade också fina framgångar med SM-guldet i stafett som höjdpunkten.

Skidkarriären startade för samtliga i Köja Skidklubb. Men därefter har samtliga representerat en rad klubbar som Sandö IF, Brännans IF och Kramfors IF.

Idag lever Sven och Roland av de fyra Vasaloppsbröderna från Köja. Pelle Pahlin dog i början av 2000-talet 89 år gammal. Calle, hans två år yngre bror, dog en dag innan han skulle fylla 94 år.

Sven Pahlin är idag 92 år och hans lillebror Roland 83. Båda relativt pigga för sin ålder och båda bor kvar i närheten av sin hemby men det har inte blivit någon skidåkning på många, många år.

-Jag kan verkligen längta efter en tur på skidorna än idag men det är tyvärr omöjligt sedan jag tvingades amputera mitt ena ben. Något som för övrigt drabbat oss alla fyra bröder, berättar Sven Pahlin.

Vid Vasaloppsstarten 1953 var det premiär för Sven och Roland. Pelle hade åkt Vasaloppet ett par tre gånger tidigare och hade en artondeplats som främsta placering.

-Jag tror inte heller att Calle hade åkt någon gång före 1953, säger Sven.

Sven berättar att Pahlinbröderna fick starta ganska långt fram i leden. Tre av dem hade ju goda meriter att visa upp inför starten. Sven berättar att alla tre startade direkt efter eliten.

Sven Pahlin

Sven minns att det gick ruskigt fort i början av loppet. Eftersom de startade så långt fram blev det förstås rusning på väg upp mot myrarna och ganska snabbt började Sven att få problem.

-Vi delade upp oss efter starten så att jag åkte med Calle och Pelle åkte med Roland som då var ganska ung och orutinerad och knappast lika genomtränad som vi andra. Jag tror att han som längst hade åkt tre mil innan starten, berättar Sven.

- Efter två mils åkning sa jag till Calle att han kunde åka på så tog jag det lite lugnare. Och med det försvann Calle i fjärran, säger Sven.

-Dryga milen före Mora upptäcker jag Calle framför mig i spåret. Han hade kört slut på sig, berättar Sven.

-Själv kände jag mig stark och hade passerat en rad åkare den senaste milen. Calle vädjade dock om draghjälp och jag fick sänka tempot rejält för att hjälpa honom. På slutet visade det sig dock att Calle hade mer krafter än han sa.

Bröderna bestämde sig då för att åka hand i hand över mållinjen i Mora. Men måldomaren dömde Calle på

Vid Vasaloppsmålet: Sven till höger och Calle till vänster.

placeringen före Sven. Därmed blev Calle 42:a, Sven 43:a och Pelle slutade på 59:e plats. Roland åkte in på 124:e plats.

-Efteråt ångrade jag mig. Hade jag lämnat Calle och åkt på hade jag säkert kunnat plocka en hel del placeringar. Kanske ända upp mot en tjugonde plats.

De fyra brödernas deltagande i Vasaloppet väckte stor uppståndelse. Flera tidningar skrev om deras bedrift.

-Jag tycker faktiskt att Roland gjorde den största bedriften. Att bli 124:a bland en massa tävlingsåkare är faktiskt en bra placering med tanke på hur mycket han hunnit träna, säger Sven och visar upp sin Vasaloppsmedalj.

Tyvärr blev det inga fler Vasalopp för bröderna. Men frågan är om någon brödrakvartett åkt Vasaloppet med så pass goda resultat.

Ola Eriksson

VIHS - årsmötet 2013

Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap Årsmöte 2013

Tidpunkt:

13 mars (onsdag) kl. 18.30

Plats:

Sundsvalls Tidnings och Dagbladets lokaler,
Sundsvall (mitt emot Norrporten Arena, f d
Idrottsparken)

Förtäring

Kaffe/te med smörgås

Program

- **Årsmötesförhandlingar**
- **Jan Lindroth**, professor emeritus i idrottshistoria och uppväxt i Sundsvall föreläser,
- **Christer Jonasson**, välkänd från radiosporten kåserar,

Dagordning för årsmötet

1. Mötets öppnande, ev. röstlängd
2. Val av mötesordförande och -sekreterare
3. Val av 2 protokollsjusterare förutom mötesordförande
4. Mötets behöriga utlysande
5. Föredragningslistan
6. Styrelsens verksamhetsrapport för 2012
7. Revisionsberättelsen
8. Ansvarsfrihet för styrelsen
9. Årsavgifter för 2013
10. Verksamhetsplan med budget för 2013
11. Antalet ledamöter i styrelsen för 2013
12. Val av styrelseordförande för 1 år
13. Val av tre övriga ledamöter för 2 år
14. Val av en revisor och en suppleant
15. Val av 3 ledamöter i valberedningen, en ledamot sammankallande
16. Styrelsens förslag och inkomna motioner
17. Övriga frågor
18. Mötets avslutande

Mål- och handlingsplan för 2013

- Utgivning av 4 nr av medlemstidningen,
- Att väsentligt öka antalet annonsörer i medlemstidningen,
- Minst en kaféträff i varje kommun,
- Öka antalet medlemmar med minst 50 st,
- Delta i möten hos länets seniorförningar för att göra Sällskapet mer känt.

Resultatbudget 2013

	Utfall 2012	Budget 2013
Intäkter		
Medlemsavgifter	7 650	17 000
Bidrag	25 000	20 000
Annonser/sponsring	4 350	16 000
Övrigt		1 000
Summa intäkter	37 000	54 000
Kostnader		
Resor	-8 757	-14 000
Annonsering	-231	-2 000
Kaféträffar	-1 448	-5 000
Medlemstidningen	-24 770	-24 000
Postbefordran, frimärken	-4 550	-4 000
Hemsida	-1 720	-1 800
Böcker, tidskrifter	-946	-1 000
Övrigt	-1 719	-2 200
Summa kostnader	-44 141	-54 000
Resultat	-7 141	0

Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap

Verksamhetsrapport för 2012

Styrelsen för Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap avger sin verksamhetsrapport för 2012. Förvaltningen avser tiden mellan årsmötena 2012 och 2013. Den ekonomiska rapporteringen omfattar dock kalenderåret 2012.

Förvaltningsberättelse

Föreningens bildande och ändamål

Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap bildades i januari 2011 och har som ändamål att i Västernorrlands län lyfta fram idrotten och dess betydelse och att inom ramen för det väcka och underhålla intresset för idrottens historia sedd i ett idrottsligt, socialt, kulturellt och ekonomiskt perspektiv. Föreningen skall i detta syfte främja studier, information, erfarenhetsutbyte och personliga kontakter samt insamling och förvaring av dokument och föremål med idrottslig anknytning.

Sällskapets funktionärer

Styrelsen

Årsmötet 2012 hölls den 27 mars. 15 medlemmar deltog. Efter genomförda funktionärsval på årsmötet och styrelsens konstituering gällde denna bemanning för styrelsen (ordinarie ledamöter och mandattid):

Bertil Astby, ordförande., 1 år, nyval
Leif Thunman, vice ordförande, 1 år kvar
Ola Olsson, sekreterare, 1 år kvar
Kjell Carnbro, 2 år, nyval
Margareta Helander, 2 år, omval
Jan Nordin, 2 år, nyval
Pia Thoresson, 1 år, omval

Adjungerade har under perioden varit Ulrika Håden och Bo-Anders Öberg, båda Föreningsarkivet.

Styrelsen har under verksamhetsperioden genomfört åtta sammanträden.

Revisorer

Bo Anders Öberg, ordinarie
Rolf Andersson, suppleant

Valberedning

Rolf Andersson, sammankallande
Pelle Svensson
Gunnar Jonsson

Föreningens medlemmar

Föreningen hade per 2012-12-31 111 medlemmar, en ökning med 50 st jämfört med samma tidpunkt 2011.

Aktiviteter under verksamhetsperioden

- 4 nr av medlemstidningen Västernorrlands Idrottsarv
- 5 kaféträffar i Härnösand, Kramfors (2) och Örnsköldsvik (2)
- föredrag vid Pensionärsuniversitetet i Härnösand
- föredrag vid Svartviksdagarna
- föredrag hos Rotaryföreningarna i Sundsvall
- föredrag vid träff med Svartviks IF:s veteraner
- insatser för utökat samarbete med idrottshistoriska sällskapen i Jämtland och Västerbotten

Ekonomiska rapporter

Resultaträkning	2012	2011
Intäkter		
Medlemsavgifter	7 650	8 850
Bidrag	25 000	35 000
Sponsring medlemstidningen	4 350	2 500
Summa intäkter	37 000	46 350
Kostnader		
Resor	-8 757	-4 717
Medlemstidning, trycksaker	-29 320	-10 890
Övriga kostnader	-6 064	-8 156
Summa kostnader	-44 141	-23 763
Årets resultat	-7 141	22 587
Balansräkning	2012-12-31	2011-12-31
Tillgångar		
Fordran för reseutlägg		2 388
Plusgiro	32 467	26 559
Summa tillgångar	32 467	28 946
Eget kapital och skulder		
Eget kapital		
Resultat föreg. år	22 587	
Årets resultat	-7 141	22 587
Skulder	17 021	6 359
S:a eget kapital och skulder	32 467	28 946

Härnösand 2013-02-18

Bertil Astby

Leif Thunman

Ola Olsson

Kjell Carnbro

Margareta Helander

Jan Nordin

Pia Thoresson

Uppgifter om Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap

Styrelsen

Bertil Astby, Härnösand, ordförande och kassör,
bertil@astby.se - 0611-26217, 073-4227905

Leif Thunman, Härnösand, vice ordförande
lthunman@hotmail.com - 0611-10082, 070-3480225

Ola Olsson, Sollefteå, sekreterare
ola_olsson43@hotmail.com - 0620-143 00, 070-578 10 21

Kjell Carnbro, Sundsvall
kjell.carnbro@gmail.com - 060-120520, 070-6656949

Margareta Helander, Fränsta
marghel@telia.com - 0691-30569, 070-6777801

Jan Nordin, Domsjö
jannordin@spray.se - 0660-2214 40, 070-2980240

Pia Thoresson, Timrå
pia.thoresson@skola.timra.se - 060-574202,
073-2707225

Organisationsnummer

802456-0336

Bank- och plusgiro

Bankgiro 750-5266

Plusgiro : 59 77 71-5

Medlemsavgifter

Privatpersoner 150 kr

Föreningar 150 kr

Förbund, organisationer 250 kr

Hemsida

www.vihs-y.se

Föreningsarkivet Västernorrland

Det är viktigt att arkivhandlingar från
idrottsföreningarna lämnas in till
Föreningsarkivet! Gör det snarast!

Arkivchef Ulrika Hådén 060-19 14 77

E-post: foreningsarkivet@sundsvall.se

Ånge kommun

**Härnösands
kommun**

**Kramfors
kommun**

**Sollefteå
kommun**

**ÖRNSKÖLDSEVIKS
KOMMUN**